

har vel været Ensomheden her og ... og saa mit forbandede Præsteblood, hele dette Slæng af pibe-kravede Forfædre, der pludselig har givet sig til at spøge i mig. Men det er aldeles forbi nu! Jeg forsikrer dig ... jeg er ganske mig selv igen!“

Jakobe sad et Øjeblik tavs derhenne paa Bænken og saa tankefuld ud. Saa rejste ogsaa hun sig og gik hen til ham. I Stedet for at svare klappede hun ham stille paa Kinden og sagde:

„Derom vil vi nu ikke tale mere iaften, min Ven! ... Og hør nu, Per! Jeg ser, at jeg har overrasket dig midt i Aftensmaden. Det er udmærket, for jeg opdager nu, at jeg er ganske forfærdelig sulten. Jeg har næsten ikke spist noget paa hele Rejsen. Du bliver nødt til at dele din Mad med mig.“

„Ja — kære!“ udbrød Per, lykkelig over at slippe bort fra Emnet. „Nu skal jeg kalde paa min Værtinde. Bare hun nu kan skaffe noget godt til dig.“

„Det er lige meget. Naar jeg har min store Hunger, er jeg ligesom Ilden og Grisen — jeg fortærer alt! Snak du nu med Konen, saa pudser jeg mig lidt imens. Kan du tage mig min lille Haandtaske. Jeg satte den fra mig dernedenfor Trappen.“

Mens Per fik Bordet omdækket og gjorde den lille Fru Babi ganske forstyrret med sine Ordre, opholdt Jakobe sig i Sovekammeret ved Siden af, og da hun kom ud derfra, havde hun faaet ordnet de smaa Haarløkker ved Tindingerne og pyntet sin mørkegraa Rejsedragt med en høj og bred Krave, et Brus af sorte Kniplinger og lilla Silkebaand. Hun tog en Violbuket af sit Bælte og fæstede den i Pers Knaphul, og efter at hun endnu engang havde taget hans Hoved mellem sine Hænder og givet ham